

Lumina Satelor

Foaie săptămânală pentru popor.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an Lei 40.—
Pe o jumătate de an „ 20.—
Pe un pătrar de an „ 10.—

== Un număr 1 Leu. ==

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Redactor responsabil: Preotul Iosif Trifa.

ANUNȚURI

se primesc la administrația din strada Mitropoliei 45.

PREȚUL ANUNȚELOR:

Un șir petit 3 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Hristos a înviat!

Aceste vorbe, acest adevăr, este temelul vieții noastre creștinești. «Iar dacă n'a înviat Hristos, zadarnică este credința voastră» scria apostolul Pavel Corintenilor. Dar Hristos a înviat și prin învierea sa ne-a trecut și pe noi «din moarte la viață». Moartea nu ne mai stăpânește. Ea este acum numai o trecere la o altă viață; un somn înainte de sculare; o noapte înainte de ziua și lumina cea nesfârșită de dincolo de mormânt.

Adevărul învierii noastre iată ni-l spune acum și primăvara Domnului. Cu înțelepciune praznicul Învierii s'a pus acum primăvara, când toate învie și toate spun că trebuie să fie și o înviere a sufletului nostru. După iarna cea rece, învie câmpul, învie florile, învie pomii și paserile, ca o învățătură că și noi vom învia după iarna morții noastre.

Plugarule! Ia aminte: grâul ce-l arunci în pământ ca să putrezească mai întâi și apoi să răsară este chipul și asemănarea morții și învierii noastre. Tot așa ne vom pogorâ și noi în pământ ca să ne schimbăm și să răsărim spre o altă viață.

Dar să luăm aminte: trebuie să murim și în alt chip ca să înviem în Domnul. Iată ne spune apostolul Pavel: «Socotiți-vă pe voi morți a fi păcatului pentruca să viați lui Dumnezeu prin Isus Hristos». (Romani 6, 11). Să murim dar și păcatului; să omorâm și să ne răstignim neîncetat și păcatele, pentruca să putem via și învia lui Hristos.

Să nu uităm niciodată că «vom învia întru învierea judecării», adică din mormânt ne vom scula să mergem la judecată și să dăm răspuns pentru faptele și purtările noastre. Plugarul așteaptă după grâul ce l-a aruncat în pământ nu numai să răsară, ci și rod să aducă.

Să trecem dar prin sfânta Înviere cu bucurie pentru darul învierii noastre și cu învățatură pentru dobândirea adevăratei învieri.

I. 7.

„Să iertăm toate pentru Înviere“...

„Și unii pe alții îmbrățișându-ne să ne zicem fraților“...

Așa ne învață praznicul Învierii și așa trebuie să facem pentru bucuria Învierii. Să ne gândim ce dar mare și ce bucurie mare este nouă învierea lui Hristos: ea ne cheazășuește că nu vom rămânea în pământ, ci vom învia și noi și vom trece «din moarte la viață și de pe pământ la ceriu». Dar să ne dăm seama câte a făcut și câte a suferit Hristos pentru acest dar și pentru această bucurie a învierii noastre. Să nu uităm că darul și praznicul învierii noastre a trecut peste Golgota, adică ne-a venit după înfricoșatele și sfintele patimi ce le-a suferit Hristos pentru noi. Să nu uităm crucea, cuiele, batjocorile, sângele și suferințele ce le-a răbdat Hristos pentru noi toți, ca să ne facă pe toți fiii săi și frați între olaltă.

Creștinilor! Să ascultăm chemarea Învierii: să iertăm toate pentru darul și bucuria învierii noastre. Să iertăm toate micile noastre împăcheri și zavistuirii pentru marile și înfricoșatele suferințe ce le-a răbdat Hristos pentru noi.

Învierea lui Hristos ne-a făcut pe toți fii săi și frați între olaltă. «Să umblăm» dar și să trăim ca «fii luminii și a învierii».

Dar să luăm aminte, căci îndemnul Paștilor: «să iertăm toate pentru înviere și unii pe alții îmbrățișându-ne să ne zicem fraților»... strigă par'că anumit pe noi Români. După veacuri întregi de suferințe și așteptări ne-a sosit și nouă Românilor darul și bucuria învierii noastre naționale. Cu mare dor am așteptat

această înviere, care a șters hotară nedrepte și ne-a strâns pe toți în casa și țara noastră.

Este însă ceva care tulbură praznicul învierii neamului nostru: sunt certele, împăcherile, zavistuirile cari ne urmăresc pe noi Români ca un blăstăm de veacuri.

Românilor! «Să iertăm toate» pentru darul și bucuria învierii noastre. Să iertăm năcazurile și lipsurile ce ne apasă și cari apasă pe toate neamurile înviate. Să ne iertăm micile scăderi și greșeli ce le-avem și unii și alții. Să le iertăm pe toate pentru Golgotele și suferințele priu cari a trecut neamul nostru.

«Să ne zicem fraților»... căci politica și nesocotințele ei cearcă să ridice iarăș Carpați sufletești între «cei de dincoaci» și «de dincolo».

«Să ne zicem fraților»... căci această vorbă era par'că mai dulce în vremea străinilor și apăsărilor de ieri.

«Să ne zicem fraților»... pentruca neamuri zavistuitoare ne pândesc și străjuiesc la toate hotarale să prăvăliască iar peatra peste învierea noastră.

«Să iertăm toate» și să lăsăm toate pentru jertfa și Golgota celor opt sute de mii de Români pe cari războiul i-a coborât în groapa din care a ieșit învierea neamului nostru. Să luăm aminte! Praznicul învierii noastre naționale nu este numai al nostru, ci și a celor cari s'au coborât pentru el în mormânt. După greșelile și certele noastre de azi strigă și morții din morminte.

Părintele Trifa.

Din Invățătura lui Ioan Gură de aur despre Înviere:

«De este cineva creștin bun și iubitor de Dumnezeu, să se îndulcească de acest praznic bun și luminat...»

«De este cineva slugă înțeleaptă să intre întru bucuria Domnului său... Intrați toți întru bucuria Domnului nostru. Bogații și săracii împreună dăntuiți. Veseliți-vă astăzi, masa este plină, ospătați-vă toți. Nimenea să nu iasă flămând, toți să vă îndulciți de ospățul credinții. Nimenea să nu se

tânguiască pentru păcate căci iertarea din groapă a răsărit. Nimenea să nu se teamă de moarte că ne-au slobozit pe noi moartea Mântuitorului.

Unde-ți este iadule biruința? Unde îți este moarte acul?

Inviat-au Hristos și vieța viețuește. Inviat-au Hristos și nici un mort nu este în groapă. Că Hristos sculându-se din morți, începătorul celor adormiți s'au făcut».

RĂVAȘ POLITIC.

Opoziția s'a retras. — Nicolae Iorga a rămas în casa țării. — Neînțelegeri în partidul dela putere. — Ce legi s'au votat?

În săptămâna aceasta s'au petrecut lucruri însemnate, deși deocamdată nu se văd urmările. Deputații din partidele de împotrivire s'au retras cu toții din sfatul țării rămânând singur dl profesor *Iorga* să ducă lupta. Dsa a spus că e o datorie să rămână acolo, să susțină și să apere binele țării, că pentru aceasta și-au pus alegătorii încrederea în Domnia Sa. Nici n'a lăsat să treacă nici un lucru mai de seamă fără să-și spună părerea.

Partidul național ardelenesc după hotărîrea luată mai înainte a părăsit și adunarea deputaților, hotărât să se strângă la sfat la *Alba Iulia*, îndată ce se va însănătoșa pe deplin dl Iuliu *Maniu*. Multe tâlcuiiri s'au dat acestui gând al partidului național. Acum se lămurește de un bărbat cu trecere din sânul partidului, că asupra hotărârii de unire cu țara mamă nici vorbă nu mai poate fi. Tot ce se poate sfătui acolo este felul cum să lupte împotriva guvernului de acum, doară l'ar răsturna până la toamnă, când se adună de nou sfatul țării.

În adunarea deputaților îndată după ce s'a isprăvit discuțiile asupra întăririi (validării) alegerilor s'a făcut alegerea președintelui, a viceprezidenților din fiecare ținut câte unul și a celorlalți funcționari ai camerei.

Ministrii au adus îndată în desbatere anumite legi cari trebuiesc făcute grabnic. Între ele a fost legea unirei Basarabiei, care a fost primită și votată cu mare însufletire. O altă lege însă, propusă de dl ministru *Constantinescu* privitoare la starea pământurilor din Dobrogea, a făcut tulburare adâncă și a dat spărtură în rândurile partidului liberal dela putere. Două părți din deputați au fost împotriva felului cum vrea să facă ministrul legea. Dl *Constantinescu* supărat foc pentru această impo-

trivire a răspuns că este hotărât să și dea mulțămite. Lurcul a făcut vâlvă mare pentru că arată semne de neînțelegere între cei dela putere. De toate părțile se încearcă acum o împăciuire, ca să rămână guvernul întreg măcar până la înțoarcerea dlui *Bătăianu* dela Genova, unde s'a dus să reprezinte țara și interesele ei.

De însemnat este că în aceeași vreme a făcut și la senat tulburare mare legea *chiriilor*. Ea este de însemnătate mai mult pentru orașeni, dar cum dl ministru *Florescu* pare să aparțină cu ea mai ales pe stăpânii de case, mulțimea senatorilor s'a ridicat cu îndârjire împotriva legii, cerând să fie mai dreaptă, să dea mai multă ocrotire celor mici, chiriașilor săraci.

Peste răspunsul la cuvântul de deschidere (mesagiul) al Regelui în senat s'a trecut ușor. Răspunsul nu îmbrățișează alte lucruri decât cele despre cari a vorbit Regele în mesajiu.

Cea mai de seamă lege ce s'a desbătut începând de Duminică e legea bugetului, prin care guvernul nădăjduiește să oblescă cumpăna între venitele și cheltuielile țării. Cum însă nu prea se cunosc cheltuielile unui an, nici venitele nu se pot stabili deplin. Totul e numai un fel de amânare până la toamnă. În vremea aceasta se nădăjduiește găsirea izvoarelor de venit trebuitoare pentru acoperirea cheltuielilor ce se vor face cu cruțare, după cum ni-se făgăduiește.

Știri despre încheierea desbaterilor în sfatul țării nu avem încă până la punerea gazetei sub tipar.

În afară de sfatul țării frunzașii partidului național și a celui liberal se învinuie imprimat de faptele trecutului, pentru că așa e datina urâtă, să se desvâlească toate urâciunile când prietenii nu se mai înțeleg.

Adevăruri spuse de un învățat din India.

Din India, țara în care s'au zămislit cele «1001 de nopți», povești minunate, ne-a venit în timpul din urmă un învățat — îl chiamă *Rabindranath Tagore* — și a rostit pe pământul bătrânei Europe cuvinte cari nu sunt povești, ci ustură și vreau să trezească conștiința omenească europeană, amorțită ca vai de ea.

Dar să-l ascultăm cum a vorbit el în Paris, unui ziarist italian:

«Am venit din Asia», a zis *Tagore*, «și am crezut că voi găsi Europa ca pe o vale a lacrimilor, ca o pustie, plină de mizerie și de durere». Un om cu scaun la cap și cu inimă, ce ar fi putut el aștepta altceva, după ce au murit 10 milioane de oameni, cosiți de pe suprafața pământului de bombe și de mitraliere, smulși din sânul familiilor lor iubite și duși la moarte — ce ar fi putut aștepta el decât o Europă îmbrăcată în haine de jale.

«Dar Europa nu plânge — zice *Tagore*. Și-a aruncat de pe sine hainele de jale și s'a împodobit cu cele mai frumoase culori, cu penele cele mai strălucitoare. Bărbații ei au uitat deja pe frații lor morți, în osteneala lor vecinică de a trage foloase egoiste din starea economică nesănătoasă, născută în urma războiului. Și femeile? Femeile lor culeg, smulg florile de pe mormintele bărbaților și fiilor lor căzuți pe câmpurile de luptă și și împodobesc cu florile acestea părul lor frizat după ultima modă.

«Zece milioane de morți — prefăcuți astăzi în praf și cenușe: au doară au fost aceste zece milioane singurii oameni cu scaun la cap și sănătoși la suflet din locuitorii Europei? Sunt cei rămași oare numai nește bieți oameni cuprinși de o lăcomie nebună de a aduna bani, și a-și face poftă și plăceri păcătoase? Sau este Europa aceasta, care joacă împrejurul cataractului ei (a sicriului ei) un nebun, pe care ar trebui să-l pui în lanțuri??..»

Dă-ți și dta, cetitor, răspunsul la aceste întrebări puse de un om din India.

Horia Petra Petrescu.

De ce înroșim ouă la Paști, și mâncăm câte-un cocoș.

În noaptea, în care a înviat Domnul Isus Hristos, marii Jidovilor erau la masă, când au venit străjerii și le-au spus, că Isus a înviat.

— «Atunci credem și noi, că a înviat, când va învia și cocoșul acesta din zamă și când ouăle astea fierțe s'or înroși» zise în batjocură unul dintre ei.

Abia a scos vorba din gură, și cocoșul sare din farfurie pe margine și bate din aripile i fără pene, de i stropește pe toți cu zamă, și tot atunci s'au înroșit ca sângele și ouăle cele albe.

De atunci au rămas Jidovii cu pistrii pe față până în ziua de azi. Și de aceea la Paști ne e hasnă să mâncăm un cocoș cu tălețel, și să înroșim ouă.

De altfel oul roșu înșamnă globul pământului, pe care l-a spălat Domnul Hristos cu sângele său nevinovat. *S. B.*

Ce poate o lacrimă.

Nabuhodonosor împăratul Babilonului, după ce a intrat cu oastea în Ierusalim s'a dus și la biserica lui Solomon. Când să treacă pragul bisericii se oprește înlemnit de groază. La picioarele lui pe pragul de peatră clocotia niște sânge negru împremuit de-o spumă roșietică. Regele încremeni de vimire.

«E sângele vitelor pe cari le-am adus jertfă Celui Preaînalt» ziseră preoții evreești cu voce tremurătoare. Nabuhodonosor porunci să i-se aducă îndată un vas cu sânge pregătit pentru jertfă, îl puse lângă cel de pe prag asemănându-l. Se uită bine și băgă de seamă, că sângele de vită e cu totul altcum. Și cuprins de mânie strigă:

— «Să-mi spuneți drept al cui e sângele ăsta, că de nu vă jupoi de vii, și carnea voastră o arunc corbilor spre săturare».

Preoții se îngroziră.

— «Fie-ți milă Stăpâne! Îți vom desvăli toată taina. E sângele lui Zaharia preotul. Era om drept acest preot și proroc. Cu glas puternic, ca mugetul mării, Zaharia chema poporul să preamărească pe Dumnezeu, și tuna și fulgera împotriva fărădelegilor noastre. Ne-a spus dinainte toate, că vom trece prin ciumă, prin foc, prin robie, cari toate au venit peste noi. Poporul însă s'a mâniat pe el, pentru prociile lui și l'au omorât, chiar în casa Domnului în fața altarului, când spunea prorocii mari. Și de-atunci nimic și nimeni n'a mai putut spăla sângele lui care clocotește aici pe locul acesta cerând într-una răzburarea cerului».

— «Ah, dacă așa este», strigă Nabuhodonosor, «voiu liniști eu sângele ăsta, și l'voiu răzbuna». Porunci să fie omorâți toți preoții, amestecând sângele lor cu sângele prorocului.

Sângele însă fierbia înainte.

Infuriat peste măsură, Nabuhodonosor porunci ca în locul acela să ucidă o mie de băieți și de copilași mai mici.

Și sângele tot clocotia.

Nabuhodonosor puse să adune mai multe mii de ficioari frumoși și pe atâtea fete din cele mai alese, și pe toți îi junghie pe aceeaș peatră, și le amestecă sângele cu al prorocului.

Dar sângele clocotia.

— «Zahario, Zahario!» strigă cruntul rege. «Nu te-ai mulțămit? Vrei oare să prăpădesc toată jidănimia?» Nu i-a răspuns nici un glas.

Și sângele clocotia înainte.

— «Neferticitul de mine!» strigă regele descursat. «Dacă pentru sângele unui singur om au avut să îndure atâtea suferințe, care va fi soarta și pedeapsa mea că am vărsat sângele atâtor sute și mii de oameni?»

Și l-au podidit șiroaie de lacrimi mari, pe cari nu le-a mai putut ține, se rostogoliau pe față una după alta..

Și cum a căzut pe piatra altarului cea dintâi lacrimă și s'a amestecat cu sângele prorocului... dintr'odată clocotul sângelui s'a oprit.

(După L. Tolstoi). *Șerban Brâncoveanu.*

— Ce n'am auzit? De când sunt n'am auzit încă om să se plângă și să se întristeze, pentru că a făcut totdeauna tot ceea ce era dator să facă pe lumea aceasta.

— Om bogat și fără griji, încă n'am auzit să fi fost, dar nici risipitor să nu dea de fundul sacului.

Hristos a înviat!

Cântări de laude 'nălțăm
Noi Ție Unuia,
Primindu-lcu psalmi și cu ramuri,
Plecați-vă neamuri
Cântând Aleluia!

Hristos a înviat din morți
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pe moarte călcându-o
Lumina ducând-o
Celor din morminte!

Mihail Eminescu.

Cutremuratu-s'au stăpânii lumii
La glasul blândului profet,
Și-un dușman au văzut în fiul
Lemnarului din Nazaret!

El n'a venit să răsvrătiască,
Nu vrea peirea nimărui;
Desculț, pe jos, colindă lumea
Și mulți hulesc în urma lui.

Și mulți cu pietri îl alungă,
Și râd de el ca de-un smintit:
Isus zâmbește tuturoră, —
le-atotputernic — și-i smerit!

El orbilor le dă lumină,
Și mușilor le dă cuvânt,
Pe cei bolnavi îi întărește,
Pe morți îi scoală din mormânt.

Și tuturor deopotrivă,
Imparte darul lui ceresc,
Și celor carii cred într'însul
Și celor ce-l batjocoresc.

Urască-l cei fărădelege...
Ce-i pasă lui de ura lor?
El a venit s'aducă pacea
Și înfrățirea tuturor!

RĂSTIGNIREA.**Iată cum a pătimit Hristos pentru noi și INVIEREA noastră!**

«Fiecare mădular al sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi: Capul: spini. Fața: scuipări. Fălciile: lovire cu palme. Gura: gustarea oșetului. Urechile: hule pângănești. Spatele: biciuri. Incheieturile: cuie și Coasta: suliță».

Noi ce răbdăm pentru Hristos, pentru deaproapele nostru și pentru mântuirea sufletului nostru? — Fă-ți tu creștine singur socoata!

PAȘTILE.

O luptă e viața, și orice luptă cere jertfă. Deci te luptă vitejește, că nu este laudă mai mare pentru un muritor de rând, decât lauda aceea ce i se cuvine, pe câmpul de luptă, unde a căzut jertfindu-se pentru o credință, ori un gând binecuvântat.

Omul poate să cadă zdrobit de greutatea nemăsurată a unei credințe ce o urmărește fără zăbavă, pentru a o înfăptui.

Așa au căzut trupește toți sfinții bisericei creștine, toți mucenicii știuți și neștiuți ai neamului, veacuri de-a rândul.

Dar în clipa căderii lor, în clipa morții lor trupești s'au ridicat peste toate veacurile.

Dar omul poate să cadă și zdrobit de propriile lui păcate.

Această cădere e rușinoasă, este o înfrângere grea, este o prăbușire în prăpastia neagră fără fund a pierzării.

Deasupra vieții noastre plutesc corăbiile duhurilor bune și ale duhurilor rele.

Să oprim în portul sufletului nostru numai corăbiile încărcate cu duhurile bune cele atotvieuitoare.

Și atunci vom putea vedea cum în noi deodată se face lumină vie și neperitoare.

Sufletul nostru se va înveseli întocmai ca o grădină încărcată de floare albă, nebatută de grindină, peste care înălțimea cerurilor își revarsă toată strălucirea ei de primăvară.

Știm că binele ca și răul este fără de

sfârșit. Cel dintâi aduce nemurirea vieții, cel de-al doilea aduce moartea ei.

Să umblăm dar pe drumul, care duce la viață.

Uitați-vă dealungul lui. O lumină învesmântă marginile cerului.

Ce poate fi oare? Acolo plutește taina învierii tuturoră prin jertfa și Învierea lui Hristos

Ascultați...

Un clopot se aude din depărtare. Înțelegeți graiul lui? Ascultați. E noaptea Învierii, închideți-vă în camera sufletului și cercetați-vă până vă veți găsi pe voi.

Căci fiecare om viețuește într'însul. Cunoașteți-vă și apoi deschideți ochii și vă uitați în lungul drumului. Ce vedeți? Lumină sau întunec?

În noaptea Paștilor tot omul vede lumină căci Dumnezeu sălășluește pretutindeni acum.

Volbură Poiană.

DREPTATEA.

Era în dimineața Sâmbetei ce urma după Vinerea răstignirii. Noaptea întreagă au ostenit fără răgaz de odihnă cei îndrăgostiți de graiurile mântuitoare ale lui Isus. Au deschis groapa săpată în stânca Golgotei și au împodobit-o cu flori. Au coborât de pe cruce, cu duioasă grijă trupul sfârșit de negrăite chinuri, l-au uns cu uleiuri de mare preț și înfășorându-l în giulgiuri curate, l-au așezat în mormânt. În urmă au rostogolit piatra mare asupra gropii.

Din toată lumea năcăjiții
În jurul lui s'au grămădit
Și vijeliile de patimi
La glasul lui au amuțit.

«Fiți blânzi cu ceice vă batjocoresc
Iertați pe ceice vă lovesc,
Iubiți pe ceice 'n contra voastră
Cu vrăjmășie se pornesc».

II.

Cât bine, câtă tericire
Și câtă dragoste-ai adus!
Și oamenii drept răsplătire,
Pe cruce 'ntre tâlhari te-au pus.

Au râs și te-au scuipat în față
Din spini cunună ți-au tăcut
Și, în deșarta lor truție,
Stăpâni asupra-ți s'au crezut...

— Aduceți piatra cea mai mare
Mormântul să-i acoperiți,
Chemați sutașii cei mai ageri,
Și străji de noapte rânduiți!

III.

S'au veselit necredincioșii
C'au pus luminii stăvilă,
Dar ea s'a înărit în focul
Durerilor de pe Calvar.

Și valurile-i neoprite
Peste pământ se împânzesc,
Ducând dreptate, și iubire,
Și pacea 'n neamul omenesc.

Voi toți, ce-ați plâns 'n întunec,
Și nimeni nu v'a mângăiat,
Din lunga voastră 'ngenuncheere
Sculați!... Hristos a înviat!

Al. Vlahuță.

O cât de grea, cât de chinuitoare a fost pentru sufletul lor munca aceasta și totuși inima lor simțea adieri de mângăere ce se desprindeau din gândul că trupul lui Isus, care le-a înviorat ființa cu nădejdiile vieții de veci, nu va rămânea pradă pasărilor hăpărețe.

Și acum coborau de vale, cu trupurile frânte de neodihnă, cu gândurile și nădejdiile îngropate sub lespede de piatră. Zorile trandafirii abia mijiau, departe undeva după munții răsăritului.

Maria, mama îndurerată a lui Isus, cobora înainte, întovărășită de îmbărbătările pline de mângăieri ale rudeniilor și prietinelor, pe când Maria din Magdala poticnea sfârșită de durere în urma lui Iosif cel cu chip blând.

«Ești prea obosită Mario, zise Iosif cu duioșie în glas, — să ne odihnim pe stânca aceasta. Mai prinzi puteri trupului pentru a întări pe ale sufletului. Uită, cât de frumos se zărește de aici icoana mărețului Ierusalim!»

— «Da, ești prea bun», răspunse Maria Magdalena încet, așezându-se pe stânca din marginea cărării. «Adevăr îți grăesc că nu simțesc durerea trupului, în schimb nesfârșit de chinuitoare e cea a sufletului meu.

«Auzi cum se ridică din Sodoma Ierusalimului cătră seninătatea cerurilor bucuria sărbătorilor? Cum freamătă norodul orbit de fumul tămâii ce arde cu prisos în cădelnițele minciunei? E îngrozitoare, și sălbatec de nebună lumea cu arătările

ei neînțelese! Pentru ce l-au ucis arhierii, unșii lui Iehova, pentru ce a strigat poporul pe care l-a mântuit el din vârtejul prăpădului veșnic: Varava să fie iertat, iar fiul Domnului răstignit! O cât de nesuferită mi-e lumea aceasta clădită pe minciună; cât de chinătoare e conștiința nedreptății! Pentru ce nu m'au ucis pe mine cu pietri, ori să mă fi ars de vie; pentru ce a trebuit cel blând, cel frumos, cel sfânt să sufere chinurile celei mai rușinoase morți? Unde-i dreptatea lumii; unde-i adevărul vieții?... Unde-i...

— «Eu sunt calea, adevărul și viața», șopti surprinzător unda zefirului reînviat și graiul încremeni pe buzele întredeschise ale Mariei. Erau cuvintele ce și-le spuneau Iacob și Andrei, amândoi zoriți să urce o cărăruie lăaturalnică spre crucea Golgotei.

— «Înțeles-ai Mario», grăi blând frumosul Iosif. Acesta-i cel mai înțelept răspuns la potopul de întrebări ce ți-se descarcă din sufletu-ți înviforat. Și pe mine m'a muncit gândul dornic să aflu, să văd dreptatea în faptele omenești. Și n'o aflu aici pe pământ. Mă izbește în toate isprăvile omului, în toate voințele, în toate simțirile, în toate graiurile lui mirosul greu al lutului pornit să ne stăpânească viața. Omul, fie împărat ori muncitor, fie bogat ori cerșitor, fie cărturar ori necunosător al legii, e ființa nedesăvârșită, și nu-i în stare să pătrundă dreptatea și să o făptuiască în toată sfințenia și în toată măreția ei. Temeiul dreptății omenești e puterea, iar îndemnul ei sunt dorurile de stăpânire, comune tuturor ființelor din lumea pământeană.

Nu căuta dreptatea și adevărul, în împărăția țarinei, pe care o spulberă vânturile. Fiul Omului, blândul Isus, ni-a însemnat calea, care duce la adevăr, la izvorul dreptății. Singur Dumnezeu este drept și săvârșește faptele dreptății, pe cari noi oamenii încurcați în mrejele păcatului nu le putem înțelege cu deplină lumină. În noi trăiește numai pornirea sfântă după dreptate..., e sufletul veșnic dornic și stăruitor de-a ajunge la obârșie, la dreptate, la Dumnezeu. La Dumnezeu e dreptatea. În fiii pământului e numai stăruința vie de a o cunoaște și a osteni cu râvnă spre dânsa.

«Dar să mergem Mario, ceilalți ne așteaptă în vale?»

«El e calea spre dreptate, spre adevăr, spre viață, murmură Maria. Nu, Iosife, nu mai merg spre Ierusalim, spre iadul păcatelor! Voiu să urmez drumul vieții adevărate, calea pe care ni-o arată atât de deslușit fiul cerului, Isus».

Și plecă înapoi spre mormântul Golgotei.

Z. Sandu.

Dela Ascalon la Nazaret.

În orașul Ascalon, de pe țărmul mării Mediterane, trăia un cărturar bătrân cu numele Filip, om drept și cu frica lui Dumnezeu.

În noaptea sfântă, a văzut în vis, o peșteră săracă, iar în lăuntru peșterii un om bătrân, înalt, bărbos și o femeie, care ținea în brațe un copil nou născut.

După ce s'a trezit mult timp s'a trudit Filip să afle tăicul acestui vis, dar nu l-a putut afla.

Nu peste mult timp, Filip a călătorit la Ierusalim. Aici lumea vorbea cu frică despre minunea dela Betleem. Să spunea, că s'ar fi născut un împărat nou și că trei împărați din depărtatul răsărit, l-ar fi căutat să i-se închine.

Filip a căutat cu dinadinsul în Ierusalim și Betleem, dar n'a putut afla unde-i pruncul, sau în care parte a plecat.

Intors la Ascalon, Filip vedea curat, că Iehova îl vestise și pe el despre nașterea împăratului lui Israil, și-acum avea nădejde tare și neclintită, că nu peste mult timp, acest împărat, va doborî birul și împărăția romană. Măre i-a fost însă durerea, când a auzit, că Irod taie viața tuturor pruncilor mai mici de doi ani și astfel va cădea jertfă mâniei lui Irod și Mântuitorul lui Israil.

Anii curgeau unii după alții și de noul împărat nu să mai auzea nimic și nu să ivea din nici o parte. A desperat Filip și-a desperat întreg Israilul.

De sărbătorile paștilor, Filip se pogori la biserica lui Solomon din Ierusalim. Când tocmai să pregătea de plecare, observă în biserică un grup de bătrâni, cărturari și farisei în mijlocul cărora se afla un copil frumos ca de vre-o 12 ani.

Acest copil pune întrebări atât de adânci și de istețe, că o lume întreagă de bătrâni nu le putea da deslegare.

Mulți ziceau, că e proroc. Ba unii ziceau c'ar fi Moisi sau Ilie, iar alții mai aproape de adevăr, ziceau, că e chiar trimisul lui Dumnezeu. Filip se apropie mai aproape și să uită mai aproape la copil. Glasul lui, blândea, privirile și înțelepciunea lui îl fermecară. Ar fi dorit să vorbească și el cu acest copil, să se simtă în apropierea lui, să-l întrebe ceva, dar împedat fiind de înghesuială, Filip se hotărî să meargă din Ascalon de-adreptul la Nazaret, să afle dela acest prunc, ce n'a putut afla nici din cărți, nici dela bătrâni.

Tocmai când eșia din biserică a întâlnit o femeie tânără și-un bătrân, rupți de oboseală, grăbeau să între. Filip îi cunoștea, dar nu-și aducea aminte unde-i mai văzuse. Deodată își duse degetul la tâmplă și exclamă: da, da, în noaptea sfântă!

De bună seamă acesta e împăratul lui Israil! Și Filip par'că vedea înaintea ochilor pe Isus, încins cu sabie, și călare în fruntea armatei lui Israil, vedea legionari romani și chiar pe însuși Irod, pără sind în fugă pământul țării.

Cinci ani de arândul l-a așteptat pe Isus la biserica din Ierusalim, dar nu l-a mai întâlnit, pentru că Isus n'a mai părăsit multă vreme Nazaretul.

Drumul dela Ascalon la Nazaret era lung și Filip era bătrân, dar dorul după adevăr îi dăde putere să plece la Nazaret. Într-o zi pe la sfîntul soarelui, cineva bate la ușa casei lemnarului Iosif.

Era Filip, el intră și văzu o oadaie săracă, dar curată; o femeie tânără și-un bătrân, pe cari îi recunoscuse îndată. Singur Isus se schimbase, era înalt, frumos, blând și plin de bunătate. Lucra a'ătura de bătrân. Nici urmă de împărat!

Filip nu știa cum să înceapă, ce să întrebe, și nici chiar pentru ce a venit!

Isus îi veni într'ajutor, zicând: «Filipe, te-am văzut plecând din Ascalon la Nazaret, cu gândul să cauți pe împăratul lui Israil».

Intocmai, răspuse Filip.

Voești să intri și tu în oastea lui?

Cu toată bătrânețea mea, da!

Dar spune-mi Isuse, de unde ști că-s din Ascalon?

Te-am văzut plecând!

Găsit am pe împăratul, pe care-l caut? Găsit!

Atunci spune mi, când vei încinge sabia și te vei pune în fruntea lui Israil să scuturi birul și jugul Romanilor?

Niciodată! Pentru ce?

Pentru că împărăția mea — zise Isus — nu se întemeiază nici pe mulțimea oștilor, nici pe ascuțitul sabiei: ci pe adevăr și pe dreptate. Eu voesc sufletul supușilor mei, având acest suflet, le voiu da apoi împărăția, care nu se va clătina niciodată. Vei ști Filipe, că în această împărăție numai pe trei porți să poate intra: pe poarta dragostei, a adevărului și-a dreptății. În această împărăție va peri dușmănia. Lupul va trăi laolaltă cu oile, leul cu gazelele, tigru cu lama, ursul cu cerbii și ingerii cu oamenii.

Văd că ești profet mare; mai mare decât Moisi și Ilie, ba întreci chiar pe

David și Solomon. Dar eu cred, o asemenea împărăție n'a fost, nu este și nu va fi niciodată.

Nu crezi Filipe? Nu!

Dar dacă ai vedea-o? Atunci...

Ce vezi acolo? Și Filip să uită în lăturea în care a arătat Isus și văzu o altă lume. Aici razele soarelui erau mai albe și mai dulci; râurile mai limpezi și mai line. Câmpul mai verde și mai roditor, decât al nostru. Pomii mai mari și mai îmbelșugați ca la noi. Pasărilor par'că cântau rugăciuni. Și spre marea lui mirare văzu lupii laolaltă cu oile, urși printre cerbi, lei săltau alături de gazele și tigrii de lame și ingerii printre oameni, ca florile printre iarba. În mijlocul acelei împărății, văzu un tron alb ca crinul și împodobit cu pietri scumpe. Filip cercă să privească mai sus și — nu putu. Își puse mâna streșină la ochi, dar înzadar, mai sus nu putea vedea. Isus îi răspuse: acolo e înțelepciunea nepătrunsă și dreptatea cea necuprinsă. Acolo e stăpânul acestei împărății. Acesta își va întemeia tron în Ierusalim și și va întinde împărăția până la marginea pământului.

Când?

Când oamenii vor cere, ca să între pe poarta dragostei, adevărului și-a dreptății și nu le vor privi prin fereastră, ca tine Filipe.

Filip se uită la Isus, dar când caută iar lumea aceea fermecată, n'o mai găsi. Dispăruse.

Sebeș.

T. Trifa,
director școlar.

Mitropolitul Jacob Stamati

care a păstorit biserica Moldovei, era din Ardeal. S'a născut la 1748 din părinți săraci, cari își agonisau hrana păzind porcii — altora. Și ce om înțelept au crescut pe seama Românilor! Și ce pildă pe seama multor înfumurați de azi, cari dacă au ajuns și ei ceva slujbași mai de seamă se rușinează de părinții lor, cari au rămas oameni săraci și de rând!

Iată ce ni se spune despre acest vrednic vlădică românesc.

A doua zi de Paști, cum știți datina românească pe care o țineau întocmai și cei de sus, vlădica a poftit la masă în casa sa pe boierii cei mari din Iași, (în Iași era scaunul vlădicesc). Când mâncau mai bine și închinau un pahar cu vin, rostind: «Cristos a înviat!» și «adevărat că a înviat!» un slujitor vestește, că pe înalt Preasfințitul Iacob îl caută o femeie din Ardeal. «Să vie să o vad» zise mitropolitul, bucurându-se, că vine cineva din țara copăriei lui. Și iată, că intră o femeie bătrână, cu învelitoare mare albă pe cap, cu țundra de lână neagră, cu crătință și încălțată cu opinci. Cum a zărit-o mitropolitul s'a ridicat dela masă, a sărutat-o, a luat-o de mână și-a pus-o pe scaunul din fruntea mesii pe care șezuse el și zise: «Aici e locul Dumnilor! Dumniata ești oaspele meu cel mai de frunte azi!» — Era mamă sa. Boierii nu înțelegeau nimic; se uitau unii la alții fără să poată scoate o vorbă. Dar mitropolitul Iacob întorcându-se spre ei îi lămurii cu aceste cuvinte: «Da, boierilor, în fruntea mesii, în locul meu trebuie să șadă cea care mi-a dat viața, și a șădit în sufletul meu decând eram copil mic, frica de Dumnezeu. Dânsa e mama mea. Și mama este, ce am mai scump pe pământ; iar pentru că o vedeți îmbrăcată în port de rând să știți, că îmbrăcămintea ce-o vedeți pe dânsa, este podoaba și fala sufletului meu».

Din «Caractere morale» de I. Popa.

Casă de adăpost și de ajutorare.

Prăznuim cea mai mare sărbătoare a creștinătății: Invierea Domnului. De șase săptămâni ne gătim pentru acest praznic de înviere. Cu post și cu rugăciune am petrecut. Ne-am spovedit și cuminecat pe urmă, căci așa ne învață porunca bisericeii. De câteva săptămâni ne am gândit și la o haină nouă, pe care se cade s'o avem și s'o îmbrăcăm de ziua învierii. În zilele dela începutul acestei săptămâni toată femeia harnică și-a curățit cu deadinsul casa și ograda și s'a îngrijit să aibă o bucată mai bună, mai aleasă la Paștile Domnului. Cam la atât ne-am oprit și cu gândul și cu fapta.

Se cade să ne întrebăm însă dacă atâta este de ajuns pentru a ne face vrednici părtași ai învierii Domnului. Dacă lui Hristos, care s'a jertfit din dragoste pentru noi toți, îi aducem destulă slujbă când ne îngrijim cât mai bine de noi și de cei ai casei noastre numai?

Să ne uităm, să cercetăm o leacă dacă Paștile sunt aceleași zile de bucurie aleasă și pentru cei din jurul nostru, după cum ele sunt zile luminate pentru casa și familia noastră. Știu și eu, — va zice cineva, — că sunt și oameni năcăjiți, m'am gândit eu și la aceștia să le ușurez greul. Nimeni nu mi-a bătut la ușă fără să-i întind o mână de ajutor. Ei, vezi aici e greșala judecății noastre, pe care o socotim destul de creștinească. Dacă ți-a bătut la ușă, dacă ți-a cerut, ai dat ceva și de pomană.

Oare înafară de *ceice îndrăznesc să ceară*, înafară de cerșetorii obicinuiți și cunoscuți ai satului, nu mai sunt *suflete* chinuite, cari singure nu-și pot ajuta?

Uite un moșneg, bătrân uitat de vreme, rămas în viață după ce și-a petrecut la mormânt pe toți ai săi mai de aproape. Acum nu-și mai poate face el nici cele mai de lipsă și n'are pe nimeni. Dar e și el un suflet, un suflet ce se dorește după lumină și bucurie. Colo o bătrână neputincioasă, odată între cele dintâi femei și cu starea și cu vorba și chiar cu fapta. Neamurile mai depărtate nu vor să o mai cunoască, nu mai are ce le împărți, și-a dat totul, cu gândul că la vreme de năcaz nu o vor lăsa. Un nemernic, zăpăcit și la minte, mărturie a slăbiciunilor omenești se târa de sub un gard sub altul, batjocorit de copii și lătrat de câini, — dar un suflet are și el. Dincolo o biată văduvă cu 7 copii, fără prindere, rășboiul ia măcinat și ce brumă agonisită cu bărbatul împreună, că de când a rămas singură n'a mai putut strânge. Ea nici la biserică nu se poate duce, n'are ce trage în picioare. Cea putut face a pus tot pe puii cei mai mărișori, că cei mici mai stau în casă până se încălzește, se poată scăpa și așa golași la căldura soarelui. Sunt apoi copii fără tată, fără mamă, lipsiți de aripi ocrotitoare și fără sprijin și povață în viață, copii ai nimănui, cari bat ulițele, trăesc mai mult din fapte rele decât din lucrul pe care l'ar putea face și ei, ori cât de tineri.

Toți aceștia nu ți-au bătut la ușă. Rușinea nu-i lasă să cerșească. Dar lipsa lor, chinul lor li mai mare. Cu atât mai mare cu cât ei sunt mai simțitori. Cei de dați să cerșească pleacă uneori fără murmur, chiar de nu le dai nimic. Simțul lor s'a tocit, s'a tâmpit. Dar ceilalți, cei mulți cari se zbat în durerea lor mută, cari sufer în taină cele mai grele chinuri sufletești, răbdă în tăcere fără să se poată milogi, la aceștia

căți se gândesc? Și ei sunt suflete de creștini cari se doresc după lumina vieții, dar mâna care să le risipească întunerecul suferinții întârzie mereu.

Iată acum un prilej să arătăm că creștinismul nostru nu este o religie de forme și obiceiuri moștenite dela înaintași numai, nu e o credință îngustă și seacă, ci creștinismul nostru este activ, dragostea noastră este lucrătoare, roditoare de fapte izbăvitoare și pentru alții. Altfel sărbătorile vor veni și vor trece fără să lase o urmă de faptă bună. Iar unde Paștile nu lasă o dără de lumină binefăcătoare, acolo n'a înviat Hristos, zădarnică este prăznuirea noastră!

Faceți ca ziua luminată să fie cu adevărat o zi de începătură a luminei lui Hristos între oameni. Așa cum sunt inimile mai simțitoare, oamenii mai buni, mai gata de ajutor în aceste zile de prăznuire, strângeți-vă la sfat și chibzuiți cum s'ar putea înfirișa o *casă de adăpost pentru bătrânii neputincioși și copii nimănui din sat*, din vistieria căreia să se ajute, așa măcar la praznice mari, și alți creștini lipsiți.

Puneți dela mână la mână și porniți acest *ășezământ al dragostei creștinești*. Ori cât de multă e sărăcia și de mari lipsurile, ceva întrecător se mai găsește la casa și în cuprinsul omului de inimă. Înmuiați-vă și vă pătrundeți de acest gând al milei creștinești și nu mă îndoiesc că deodată cu dorința de a face, se va coborâ și lumina care vă va îndrepta *cum* să urmați. Hristos care în aceste Paști se scoală biruitor de sub lepedea mormântului va prăznuși împreună cu noi când va vedea că n'a fost zadarnică jertfa Sa de bunăvoie, pe care a făcut-o pentru noi, când și oamenii la rândul lor se întrec între olaltă în jertfă de bună voie. Atunci Paștile noastre vor fi cu adevărat praznic de dragoste și frație creștinească!

Preotul P. Morușca.

Cum se răsplătește binefacerea.

Un lup, fugărit de niște vânători, dă cu ochii de un țaran, care mergea spre casă din hotar, unde muncise toată ziua. Țăranul avea în spate un sac cu fasole (mazăre) și în mână un toiag (o bătă), cu care se răzima. Cum l-a zărit, a început lupul să se roage:

— «Om bun! Niște vânători mă urmăresc ca să mă omoare! Nu mă lăsa! Fie-ți milă și mă scapă».

Țăranul s'a înduioșat, deșartă sacul și i-l ține să se vâre în el. Lupul se ghemue în sac. Țăranul îl ia în spate și-și vede de drum.

Nu merge mult și iacă dă peste niște vânători, cari îl întrebă, dacă n'a dat cumva peste vre-un lup.

— «Nu, n'am zărit nici măcar urmă de lup», răspunde țăranul.

Vânătorii și-au văzut de drum. Când a gândit că nu mai are de ce se teme lupul, țăranul a deslegat gura sacului și a dat drumul jiganiei. Dar fiara cum s'a văzut scăpată, se aruncă asupra țăranului să-l sfășie. Țăranul a început să-l ocărăscă:

— «Mă lupule, da nerecunoscător mai ești! N'ai nici un pic de rușine măcar! Te-am scăpat din cursa morții, și acum uite: așa răsplătești tu binefacerea? Ce rău ți-am făcut de vrei să mă omori?»

— «Vreau să te sfârtic!» răspunde lupul. Nici nu vreau să știu ce-i aceea *bine-*

facere! Decând sunt n'am pomenit, ca cineva să-și fi adus aminte de vre-o «facere de bine».

— «Tare mai greșești! Facerea de bine nu se uită niciodată! Asta-i de când lumea! Și de nu mă crezi, hai și 'ntrebă pe cine vrei, și-i vedea, că tot așa ți-a spune!»

Se gândi și răzgândi lupul, și apoi își descleștă făcile.

— «Atunci..., iute... hai să pornim la drum, și pe cel dintâi ce ne-a ieși în cale, să-l întrebăm: «se uită facerea de bine, ori nu». De ne-a răspunde: «nu», să ști, că te las să mai fi pe lume! De ne va spune altcum, să ști, că te-ășez la rânză!»

Omul a primit învoiala, și au plecat la drum.

În cale se 'ntâlnesc cu un cal. Țăranul îl întrebă:

— «Iar spune-ne, măi calule! Faptele bune se uită, ori ba?»

Calul răspunde:

«Una știu: în lumea asta bine să nu faci, că nu-i suflet să și mai aducă aminte de binele pe care îl ai făcut! Ascultați-mă, că sunt pățit! Doisprezece ani mi-am slujit cu credință stăpânul, și la rele și la bune. Dar vremea s'a scurs mereu și cu ea deodată și puterile mele. De câțiva ani am orbit și într'o zi am căzut grămadă în mijlocul drumului. Ce ploaie de băte am primit! Când au văzut că nu mai sunt bun de nimic, m'au dat pe poartă afară, și mi-am strâns toate puterile ca să fug cum voiu putea mai departe de casa stăpânului nerecunoscător de atâta bine cât i-am făcut. Și-am plecat. Incătrău s'o iau? Nu știu!... Ce să mă fac?... Spuneți-mi și voi!... Și mai vreți acum să vă spui, care-i răsplata pentru binele făcut?»

Plin de bucurie se întoarce lupul către țaran:

— «Ce mai ai de spus omule? Ai văzut cât de ușor se uită binefacerea și răsplata ei?»

Țăranul răspunde:

— «Măi lasă-mă puțin! Să mai întrebăm pe cineva! Numai pe unul!... Și de ne-o spune tot așa, atunci... fă-mi ce-i vrea».

Lupul se înduplecă și de data asta. Mai merg ei ce merg și se întâlnesc cu un căne bătrân-bătrân și schiop. Il întrebă țăranul:

— «Măi cănel! Ia spune-mi! Ce crezi tu? Se uită ori nu binefacerea?»

— «Uite ce știu eu» răspunde cănele. Am trăit cincisprezece ani în curtea stăpânului meu. Cât bine nu i-am făcut în vremea asta?... Și azi? Când nu mai am dinți, m'a alungat din curte croindu-mă cu bătă. Mi-a rupt coastele, deabia mă mai târa!... Incătrău s'o iau? Spuneți-mi!»

Lupul nu mai putea de bucurie: «Ai văzut cum se răplătește binele? Ce mai ai de spus?»

Cu gura de jumătate răspunde țăranul:

— «Ce să mai am? Să-mi împlinesți rugămintea cea din urmă: Să mai dăm de cineva, și de-o zice tot așa, fă cu mine ce vrei!»

Se înduplecă lupul și de data asta. Și-o pornesc din nou, până dau de-o vulpe.

— «Ia spune-ne vulpeo» zice lupul, «ști tu ce-i aia *binefacere*?»

— «Și ce folos ai avea, chiar de ți-ăș spune?»

Țăranul îi luă vorba lupului din gură.

— «Uite de ce te-am întrebat! Niște vânători erau pe urmele lupului, și cât pe-acă să-l omoare... Când nici nu mai gândeai să scape cu zile, dă cu ochii de mine, și să roagă să-l mântui cumva până a trece

primejdia... Mi-a fost milă de el și l-am vârlt în sacul ăsta... După ce au trecut vânătorii și-a văzut, că a trecut și primejdia, a sărit să mă sfășie. Uite acum cu ce-mi răsplătește, că i-am făcut bine!»

«Pe cine vrei tu să prostesti? răspunse vulpea. Să fi putut încăpea lupul în sacul ăla? Par'că nu-mi vine să cred. Știi ce? Să văd cu ochii mei, că poate încăpea în sac, și atunci voi putea spune care aveți dreptate!»

— «Să crezi», răspunse omul. «Cât îl vezi de mare a intrat în sac! Zău așa! Să-ți spuie și el».

— «Așa e, cum spune omul!» răspunse lupul. Atunci zise vulpea:

— «Ia arată-mi cum te-ai putut vârlt în sac? Să văd și eu minunea asta!»

— «Uite așa!» spuse lupul, și se vârlt în sac.

— «Intră bine! Vârâți și coada, căci altcum nu pot judeca cum trebuie!»

Și lupul se ghemui ca să-i intre și coada. Atunci vulpea se întoarce către țaran:

— «Acum leagă sacul!»

Și țaranul așa a făcut.

— «Acum arată-mi cum îmblățești tu fasolea!»

Țaranul a înțeles de ce-i vorba și s'a pus pe râs, și dă-i, și trage-i la lup, până a amuțit lupul de frică. Din când în când țaranul se opria ca să mai răsuflă, și-apoi pornia din nou, strigând:

— «Uită-te bine vulpeol! Așa se îmblățește fasolea până poți alege boabele din păstăi». Și dă-i, și cară-i pe spinarea bietului lup.

Când băgă de samă, că lupul a amuțit pe veci, țaranul se întoarce pe neașteptate la vulpe, și-o izbi cu bâta drept în moalele capului de i l-a crepat în două, adăugând:

— «Vezi care-i răsplata facerii de bine? Asta e!»

(D. L. Tolstoi).

Șerban Brâncoveanu.

Pe când umbla Dumnezeu pe pământ.

Umblând odată Dumnezeu cu sfântul Petru pe pământ, ajunseră într'un sat și li se făcu foame.

Zise Dumnezeu:

— Petre, du-te și cumpără lapte.

— Nu lapte, Doamne, mai bine un «cășuleț», se rugă sfântul Petru, căci îi plăcea tare mult brânza.

— Fă, cum știi, iacă parale, cumpără trei cășuleți.

Sfântul Petru se duse și cumpără trei cășuleți. Unul, îl mănca numai decât. Se întoarce la Dumnezeu numai cu doi cășuleți.

— Unde este al treilea? întrebă Dumnezeu.

Petru se făcu că n'aude, și își văzu de drum.

Ajungând într'o pădure se odihni. Zise Domnul atunci către sfântul Petru:

— Petre, nu mai am parale, și de bani vom avea nevoie. Aici sub pom, unde stăm noi, este o comoară. Ia un par de coala, scoate pomul din pământ și ia comoara.

Sfântul Petru se puse pe treabă, scoase pomul din pământ și găsi într'adevăr o comoară de aur. Luă banii de aur și făcu din ei o grămadă înaintea lui Dumnezeu.

Domnul îi numără și făcu din ei trei grămezi la fel una cu alta. Una o dete sfântului Petru, una o ținu pentru sine, iar a treia o lăsă acolo.

— A cui este a treia grămăjoară Doamne? întrebă sfântul Petru.

— Este a aceluia, care a mâncat al treilea cășuleț.

Sfântul Petru și a mărturisit îndată fapta:

— Doamne, eu am mâncat cășulețul.

Dumnezeu îl privi muștrător și zise:

— Petre, tu n'ai mărturisit pentru cășuleț, ci pentru bani. În bani stă Satana. Ia toți banii și-i împarte la săraci!

Sfântul Petru se roși, luă banii și... făcu, așa cum i-se porunci.

* * *

Altădată mergea sfântul Petru pe lângă Dumnezeu adâncit în gânduri.

Deodată se opri și zise:

— M'nunat lucru este ca să fie cineva Dumnezeu. Dacă aş putea fi Dumnezeu numai o jumătate de zi, apoi iar să fiu Petru!

Domnul auzindu-l, zimbă, și zise:

— Să fie după gândul tău. Din clipa asta ești Dumnezeu până diseară.

Tocmai se apropiau de un sat, din care o fată de țaran scotea un cârd de găște.

După ce le-a mânat pe câmp, le lăsă acolo și plecă acasă.

— Vrei să lași, îi zise sfântul Petru, găștele singure?

— Astăzi se face sfințirea bisericii noastre și nu pot sta la ele, răspunse fetița.

— Dar cine o să îngrijească găștele tale? întrebă sfântul Petru mai departe.

— Le las astăzi în grija bunului Dumnezeu să le aibă în paza Lui, zise copila, și alergă spre sat.

— Auziși Petre, zise Dumnezeu, ai înțeles? Bucuros m'aș fi dus cu tine în sat la sfințirea bisericii... dar găștele se pot rătăci și, tu ești Dumnezeu până diseară, deci trebuie să le păzești.

Ce era să facă sfântul Petru. Increți fruntea, dar a trebuit să păzească găștele.

S'a jurat însă, că niciodată nu va mai gândi să fie Dumnezeu.

Ispitele.

O corabie plutea pe întinsul mării ducând cu sine mulți călători. Unii se întorceau acasă alții mânați de năcazuri plecase în țară străină să-și fericească vieața. În liniștea ce domnia printre călători căpitanul corăbiei tresare deodată și aleargă la cârmă. Corabia se apropia de o stâncă ce nu se vedea din apă, dar de care corăbierul iscusit știa. Înălăturată primejdia unei ciocniri corăbierul se întoarce liniștit și spuse călătorilor: nu-i nimic, o stâncă ce trebuia încunjurată. Cineva întrebă de ce oare sunt stânci în mare și grămezi mari de nisip ce se ridică aproape până la fața apei? Corăbierul iscusit răspunse: «pentru ca corăbierii să le încunjure!»

Să luăm aminte că și în marea vieții noastre sunt stânci și dealuri de nisip și acelea sunt ispitele. Să le încunjurăm căci altcum și corabia vieții noastre izbîndu-se de ele se poate sparge și ne poate îneca în valurile păcatelor.

Ce am auzit!

Că e mai bine să șezi într'un bordeiu și să te gândești la palate, decât să locuiești într'un palat și să nu mai ai la ce te gândi.

Din minunile științei.

— Trei iscodiri nouă. —

Știința merge repede înainte și de multe ori rămâi crucit de cele ce mai iscodește.

Ascultați câteva din cele mai nouă iscodiri:

1. Incep cu una care era până acuma numai în povești. Cari a-ți cetit poveștile «O mie și una de nopți» vă aduceți aminte de «Ali Baba și cei 40 de hoși» cari și neau ascunse în măruntaele pământului comori și bogății vestite. Ca să dai de ele n'aveai altceva de făcut decât să te apropii de niște stânci și să rostești un cuvânt: «*Sesam deschide-te*», adică un fel de «parolă» ca la miliție, și atunci numai ce se urnia stânca din loc și îți deschidea o intrare tainuită.

Știința a făcut acum și această minune. S'au făcut așa fel de căși de bani și alte incuietori cari au un tolcer, o gaură în formă de ureche, și când spui și strigi în această gaură «parola», adică vorba anumită și tainuită o are — tranc deodată și se deschide ușa, altcum poți tot striga și sbiera.

2. Telefon fără sârmă. Știința a aflat că se poate telefona și fără drot (sârmă) și a și făcut astfel de telefoane. Acum învățații au mers și mai departe și cu astfel de telefonie fără sârmă trimit cântări întregi și concerte întregi să le asculte și alții la depărtări de sute de kilometri. Așa spune o gazetă că mai zilele trecute în capitala Belgiei s'a dat un concert — din Paris, capitala Franței.

În sala de concert era regele și regina Belgiei și altă lume multă — când deodată dintr'un tolcer de aluminiu a răsunat glasul «Parisul va cânta» și din cutie a început a cânta și declama cântăreții din Paris. Această minune s'a făcut prin telefonie fără sârmă, adică cântarea și glasul artiștilor francezi au fost trimise prin aere până în Belgia.

3. Încă una. Învățații au aflat că și pământul poate vorbi. În decursul răboiului nemții au aflat această iscodire și s'au și folosit de ea, dar numai acum după răboiu o mărturisesc.

Și anume știința a făcut nește aparate cari să prindă curențele electrice ale pământului și cu ajutorul aparatelor acestora au întărit vorba omenească de 50.000 de ori! Cu un telefon pitic ascuns în scoică urechii, de care e legat un baston găurit (vargă electrică) și o mică cutiuță cari sunt legătura cu telefonul din ureche și pământul, poți să ascuți ce povestesc la depărtare de sute de kilometri doi oameni în mare taină.

Avem în timpul din urmă și alte invenții, tot atât de minunate ca cele de sus — fotografii trimise cu ajutorul telegrafiei fără de fir a inventatorului italian Marconi, cale de mii de kilometri — aeroplane care zboară fără de a mai fi văzute de ochii omenești, fiindcă aripile aeroplanului și întreg aparatul sunt făcute dintr'o materie care e străvăzătoare ca sticla, de sboară aviatorul ca și când ar avea aripile unei libelule (poporul îi zice «calul dracului»).

Acum toate bune — îți spune mintea sănătoasă — dar dacă sbori tu, muritor și rînd, așa de minunat pe-acolea, pe sticla să nu fii tu «calul diavolului», căci arunci bombe de pierzanie, ci să-mi scrie tezi văzduhul spre binele omenirii. Și să și tu cel ce ascuți glasul omului cu aj

torul pământului — nu fura tainele omenești ca să te războiești, ci ca să ajungi la bună înțelegere. Numai așa are dreptul de a fi orice născocire omenească. Dacă aduci răul în omenime, mai bine nu s'ar fi zămislit invenția...

O tu minte omenească! până unde poți tu să te înalți! Ce ai putea să întru-chipezi dacă ai urma tot cărarea binelui, de n'ai da ascultare gândurilor spurcate, aducătoare de vrajbă, de zizanie, de încăierări sângeroase.

Horla Petra Petrescu.

Ceva despre lună.

Sf. Scriptură spune: Dumnezeu a făcut luna „spre stăpânirea nopții“, și așa și e, căci lumina stăpânește totdeauna întunecul.

Invățații au cercat să afle și să vadă mai deaproape luna.

Ce e luna? Ce să fie? Un glob mare de peatră și de pământ, cum e și pământul pe care vecuim, decât că e mai mică. Mare e minunea lui Dumnezeu: să stea atâta putere de povară în văzduh!

Stă tot la o depărtare de 384 de mii de kilometri de noi, dar nu stă pe loc înțepenită, ci se mișcă, și anume: se învârtă întâi în jurul osiei sale dela apus spre răsărit în 27 de zile și 5 oare. Tot în atâta vreme ocolește așa pe departe și pământul nostru, și împreună cu pământul se mișcă în 365 de zile odată în jurul soarelui.

Cum de luminează dacă e pământ? Asta să nu vă mire; dacă ne-am putea sui în lună, am vedea pământul nostru luminând nopțile de acolo. Cum se poate? Ușor; Dumnezeu așa și-a întocmit lumea, că a lăsat soarele să lumineze și pe lună, și razele soarelui luminează fața lunii și noaptea și fața asta ne trimite lumină și nouă. Doar ați văzut, că dacă bate lumină mai strălucitoare pe o oglindă, ori într'un vas cu apă, undeva departe pe pârte joacă pete de lumină.

Cum e pe tărâmul lunii? Invățații cari își pierd nopțile urmărind cu ochianele cele ce se petrec în tăcerea și în lumea stelelor, și cari se numesc: astronomi, au mărit în ochiane luna și au făcut să-i vie chipul aproape, au adus-o până mai la 300 de kilometri de aproape de noi. Și atunci au văzut, că acolo sunt munți, ca și la noi, sunt mări, ca și la noi, sunt râuri, ca și la noi. Și au zis: „Dacă toate sunt ca la noi, trebuie să fie acolo și vietate. Oameni, poate, că n'or chiar fi, dar poate or trăi altfel de gadine“.

Noi să ne minunăm de puterea lui Dumnezeu, care a putut face și această minune, iar cele ce le spun învățații să lăsăm să le mai pieptene. Lor, învățaților le trimitem și noi o vorbă: Să nu se prea fălească cu cele ce le gândesc, că gândul nu nimerește totdeauna și la urmă s'or trezi, că spun „câte 'n lună și în soare“ și se pot face de răs!

Șerban Brâncoveanu.

Glumă.

Intr'un sat jucau odată teatru într'o șură. În șură dă și ușa grajdului. Intr'un loc, unul care făcea în teatru pe hoțul aștepta să vie pe ușa grajdului *tatăl său*, ca să-l înfrunte (așa cerea teatru). Atunci hoțul speriat trebuia să zică: iacă tata!

Când să iasă tatăl său din grajd, pe ușa scoate capul *un bou*. Cela strigă cât îl ia gura: iacă tata.

Gospodărie.

Potrivirea stupilor.

Stuparul cuminte își potrivește în primăvară stupii așa ca să nu fie unul mai bun decât altul.

Hărnicia în ouare a matcei nu atârână numai dela destoinicia ei, căci poate fi o matcă oricât de tinără și de productivă, ea nu va oua mai mult decât câte albine sunt în stup pentru cloșirea și hrănirea puiatului. De aceea stupii slabi înaintează foarte greu.

E bine deci să venim în ajutorul lor. Această lucrare se face în luna Aprilie.

Stupii în coșnițe simple li potrivim așa că ziua, înaintea amiezii, ducem stupul slab în locul altuia bun și pe cel bun îl aducem în locul celui slab. Lucrătoarele celui bun, la întorcere, dau peste stupul slab, îl întăresc și matca de aci încolo se va conforma în ouare după numărul lucrătoarelor. Cele din stupul slab, mai puține la număr, vin la cel bun, cu puiat mult și peste o săptămână vor fi amândoi egali.

Să ținem sama însă ca deosebirea între stupii schimbați să nu fie prea mare, căci albinele celui slab n'ar putea acoperi întreg puiatul celui bun. Acesta ar putea răci peste noapte — fiind în Aprilie nopțile încă răcoroase — așa că în loc să ne ajutăm ne-am stricat. Și iarăș potrivirea să o facem când timpul a devenit statornic mai călduros.

E mai bine să facem schimbul pe rând și treptat. Primadață între stupi, cari nu se deosebesc prea mult în tărie și după o săptămână cu alții mai tari.

Cu mult mai ușoară e întărirea stupilor în coșnițe sistematice. Din un stup bun punem 1—2 rame cu puiat mai vechiu, de 18—20 de zile — aceste rame sunt la culoare mai închise — în stupii slabi. Prin aceasta am dat un ajutor de 3—6 mii de lucrătoare. În locul lor, în stupii buni, punem alte două rame goale sau cu faguri măestriți, pe cari matcele vor oua în 1—2 zile și pierderea aproape nici nu se simțește.

Preot. Al. Popa.

Diferite povețe.

Îngrijirea galițelor. Galițe (hoare) grele și ouae multe nu se pot dobândi decât prin hrană din belșug și adăpostire contra gerului.

În lipsa unui local călduros și încăpător, anume pentru galițe, li se va imbia drept culcuș și scut contra frigului un găbănaș ticluit în sau nemijlocit lângă grajdul ocupat de vite sau cai. Drept ocol bine aerit și avut în hrană le va servi curtea și grămada de gunoiu, aria șurii și grajdul, șoproanele și pașiștea învecinată, dacă nu și pășunea dedicată lor.

Nutrite regulat ar trebui galițele vara și iarna cu grăunțe și adese cu verdețuri. Neapărată e înzestrarea cu apă limpede, mai ales în toată căldurea.

Cuiburile ar trebui întocmite în cutare unghiu ascuns, liniștit, călduros și sărac în lumină. La ciocit se vor întrebuița ouae aievea foarte proaspete, mari și provenind din galițe de 2—3 sau 4 ani, fi-rește pe ales, așadar mari, grele și de soiu bun.

Puii atât de gingași propășesc în grabă, dacă la început se hrănesc cu ouae

ferte și apoi pisate mărunț în amestec cu, fărâme de mămăligă sau miez de pâine, ficat, urzici tocate și alte verdețuri fragede mai târziu cu grăunțe înmuiate și apoi cu urluială de orz sau ovăs, în amestec cu lapte ori zăr proaspet.

Gâște și rațe n'ar trebui ținute decât având la îndemână un râu sau un pârâu, un lac (heleșteu, tău) sau altă apă.

D. Comșa,

ECONOMIE.

Starea sămănăturilor, pomilor și fânateilor.

În Ardeal și Bănat starea economică e cu mult mai bună ca în anul trecut. S'a sămănat mai mult ca în anul trecut și rapoartele cari s'au strâns la Cluj spun că starea sămănăturilor e foarte bună. Grâul, săcara și ovăsul au răsărit foarte dese și au firile sănătoase și bine făcute. Au căzut și ploii destule. Un mare noroc a fost primăvara aceasta că n'a căzut brumă decât în foarte puține locuri. Dacă nu va cădea nici după asta, starea bună a sămănăturilor se va face statornică și la toamnă vom avea hambarele pline.

Tot așa de îmbucurătoare este și starea fânateilor — și de aceea au început și vitele a se scumpi. Pomii de asemenea stau bine, după ce n'a fost brumă. Omizile s'au ivit în multe locuri, mai ales acolo unde lenea le-a suferit.

Peste tot — spune raportul dela Cluj — avem cele mai bune nădejdi de un an plin de belșug. Să dea Dumnezeu!

Ce-am auzit! Că toate lanțurile, chiar și când sunt de aur, sunt grele.

Că dintre toate felurile de lanțuri cel mai greu e lanțul cu care te leagă patimile (păcatele).

Că «cu banii, pe cari li cheltuești pentru o singură patimă, poți hrăni doi copii».

Că «bogatul, dacă vrea să fie sănătos trebuie să trăiască ca un om sărac».

Glumă. — *Doi călători* au tras o fată într'un han și s'au culcat amândoi într'o odaie, fiindcă erau tare obosiți. Deodată unul din ei a început să sforăie și sforăia așa de tare încât cu suflarea lui deschise ușa odăii. Ceiălalt călător sforăia și el — și își trăgea răsuflarea mai puternic decât tovarășul său încât — închise ușa la loc.

Și au sforăit amândoi așa toată noaptea. — Când unul deschidea cu sforăitul lui ușa, când altul o închidea la loc — până ce s'au ivit zorile și s'a făcut ziua.

Dela administrația gazetei. Ne vin multe plângeri că nu ajunge gazeta în tot locul regulat și la vreme. Vina nu o purtăm noi, căci gazeta iese regulat și să trimite de aci în în fiecare Joi. Toți cari nu o primesc la vreme să reclame la poștă și la primării, căci pe acolo întârzie. Toate gazetele au aceste neplăceri și cetitorii singuri le pot înlătura, cercetând pe unde zăcăresc gazetele lor și cine le mai oprește și cetește înaintea lor.

Știrile săptămânei.

Tuturor colaboratorilor și cetitorilor gazetei noastre le dorim sărbători fericite!

Sfatul dela Genova s'a deschis. Au sosit aproape toți trimișii popoarelor. Și-au trimis și bolșevicii din Rusia oamenii lor. Delegații Rușilor au mers așa pe neștiute ca să nu li să întâmple ceva pe drum. Ce se vor sfătui vom vedea, dar semne de mare ispravă nu sunt, pentru că fiecare ar trage focul după oala lui.

„Noul Testament”, adică cartea sfântă ce cuprinde toate învățăturile lui Isus și ale apostolilor, se află de vânzare la librăria arhidiecezană din Sibiu. E scris și tipărit foarte frumos de marele Mitropolit Andrei Șaguna cu slove cirile și costă numai 5 Lei și porto.

Toți cari cunosc slovele cele vechi să și l comande fără grabă, pentru că e o adevărată comoară sufletească.

Năzuința noastră dela gazeta aceasta este ca să l putem scoate cât mai curând și cu slove nouă.

Câți învățatori și învățătoare au Statele Unite din America? Statistica arată ca în America sunt 480.000, adică patrusute și optzeci de mii de învățatori. Și lucru ciudat, dintre acești luminători ai poporului american, 360 de mii sunt învățătoare și numai 120 de mii învățatori. Iată o țară unde femeile se întrec cu bărbații în răspândirea luminei.

La noi? Statistica dovedește că tot la 40—50 de case să vine o crăsmă în loc de o școală și un învățator.

Vorbe de aur: «Din prisosința inimii găiește gura» și «din inimă ies cele rele» a zis Mântuitorul Isus Hristos.

Un înțelept a zis: «cel mai rău dușman al omului locuiește în inima lui»!

A sosit iarăș un vagon de bani de câte 25 și 50 bani bătuți din materie. Pe la noi încă nu se văd și de va merge tot așa scumpetea pe când vor sosi la noi, nu vom mai avea ce face cu ei.

Despre împărțirea pământului a spus împunernicitul Ministriului dela București, Dl Petrini, inspector general la Cluj, că toate zvonurile că s'ar amăna împărțirea pământului sunt minciuni și scornituri. Dimpotrivă, spune Dl Petrini, dela București a venit ordin să se ia măsuri ca comisiile încredințate cu înfăptuirea Reformei Agrare să și gate cât mai curând lucrările ca astfel prin Maiu să se poată da pământul țaranilor.

Alegeri nouă se vor face în zilele de 7 și 8 Aprilie la Dragomirești în Maramurăș. La 18—19 Aprilie se vor ținea două alegeri parțiale, una la Gherla și alta la Buziaș în Banat, unde se vor măsura de nou partidul național cu cel liberal.

Se vor împuțina anii cătăniei? O comisie de ofițeri înalți, încredințați cu cercetarea de a schimba legea de organizare a armatei, și-a dat părerea pentru serviciul militar de 2 ani în toate armatele afară de marină. Afară de aceasta să se poată face eliberări chiar cu 5—6 luni mai înainte de a să gata serviciul militar, pentru aceia a căror instrucție militară va fi gata (complectă). De se va primi părerea lor feciorii vor cătăni mai puțin.

Ungurii în frunte cu episcopii lor catolici și reformați au fost în deputație la București și au cerut să li se lase și mai departe școlile în seama bisericilor lor și să li-se dea ajutor de stat. Încă mai putem ajunge minunea ca noi, bisericile românești să ne perdem școlile, iar ungurii să și-le aibă mai departe.

Cum scriau carte mai demult. În vremurile vechi nu erau cărți poștale, ce se scumpesc tot la câteva luni și nici hârtie și cerneală, ci strămoșii noștri latini când scriau carte, luau niște scândurele cari aveau margini mai groase, ca să nu se lipească una de alta, și în partea dinlăuntru le ungeau cu ceară de albine. Luau apoi un condei de aramă și zgăriau scrisoarea pe ceară; puneau scândurelele cu scrisoarea înlăuntru, le legau una peste alta cu o sfoară, pe care o pecetluia cu pecetea sa cel ce o scria. Celălalt o cetia, apoi o ștergea netezind cu capul cel lat al condeiului ceara pe scândurele; întorcia condeiul și pe aceeași ceară răspundea, apoi o lega și pecetluia și el, și o trimitea.

Ce drum ar face roțile unui ceas de buzunar? Toate roțile dintr'un ceas se învârt pe o minută de 375 de ori, pe ceas de 22 de mii ori, iar într'un an de 189 milioane de ori. Dacă o locomotivă dela tren și-ar învârti roatele tot așa de iute pe un drum de fier drept, ar face ocolul pământului de 28 ori într'un an. Unui om i-ar trebui 28 ani ca să poată face drumul ce-l fac roțile unui ceas de buzunar într'un an.

Câți kilometri de păr are o femeie pe cap? Un învățat englez a făcut și socoata asta. A întins și măsurat fir de fir părul din capul unei femei ca să vadă ce lungime dă cu totul.

A aflat că părul de pe capul unei femei blonde este de 135 de kilometri de lung, iar cel de pe capul unei femei negricioase (brune) dă numai 70 de kilometri. Care nu credeți, măsurați-l.

Cară de foc fără foc. Italienii au gătat aproape toți cărbunii de peatră din țara lor și ca să nu stea trenurile și să nu dea bani grei altor țări pe cărbuni, inginerii lor s'au gândit să facă una: să mână trenurile fără foc, numai cu aer. Anume au socotit, că dacă îndeasă aerul cu mașini în niște vase mari de oțel, și-apoi de acolo îl slobod măsurat, cum slobod azi aburii, pot face să meargă o mașină cam 150 kilometri; apoi descarcă vasul cel gol și-l înlocuiește cu altul plin și face drumul mai departe fără foc și fără fum.

De ce au drepturi mari muierile în America. Câți bărbați de-ai noștri n'au stat sub zăvor la polițiile din America fiindcă i-au părît nevestele lor sau ale altora, dar nu și-or fi putut da seama de ce «lumea nouă» e pe dos! Pentru omul, care se gândeste puțin, nu e greu să găsiască cheia acestei înțelepciuni. În America au trecut mai ales bărbați, femei de tot puține; acești bărbați ar fi făcut adevărate sălbătăcii cu femeile și pentru ele, dacă n'ar fi fost Englezii așa de cuminti, că au adus legi așa de aspre că pentru o singură vorbă legănată ce o zici cătră o femeie, dacă te părăște, ajungi în temniță.

În Rusia bântue ciurma, tovarășul foametei. La Nisru s'a pus pază aspră să nu treacă din Bolșevichia cea pedepșită de Dumnezeu și la noi acest oaspe cumplit.

Cum au măsurat oamenii vremea. Întăiu a măsurat-o Dumnezeu pentru oameni, că a făcut-o zi și noapte. Ziua și noaptea a îmbucătățit-o apoi omul măsurându-o cu străja. Dar străja (santinelele) știa să se schimbe, că se uitau la un ceas de nisip; anume puneau nisip măsurat într'un vas găurit la fund, care nisip curgea încet încet până se isprăvia, atunci îl turnau din nou în vas deasupra și schimbau străja. Tot așa au făcut ceas cu apă. Mai târziu au iscodit ceasul de soare, că puneau un fier în perete, cum ai bate un cui, sub el făceau o jumătate de cerc pe care scriau ceasurile, de când răsăria și apunea soarele. Dar când era nor și noapte nu știau la cât e. Abia acum vre-o 400 de ani au găsit ceasul cu limbă (pendula), și numai mai târziu ceasurile cu arcuri (federe), cum sunt cele deșteptătoare și de buzunar.

Ce capeți la punte dai la pod. Așazăce Românul despre căștigurile necurate și așa au pățit în săptămânile trecute și speculanții din București. Au început a cumpăra cu grosul bani nemțești (mărci) îndemnați de gândul viclean că, b'gându-și leii în mărci vor scăpa de dările țării și pe deasupra își vor șpori și milioanele, după ce banii nemțești se vor ridica iarăș la preț. A dat însă Dumnezeu că banii nemțești nu s'au ridicat la preț, ci dimpotrivă au scăzut foarte mult — și așa speculanții strigă acum tolvai că păgubesc milioane. Ba au mai avut și nerușinarea să ceară ajutorul statului — dupăce fugiseră de dările lui. Iată ce salege de banii căștigați fără muncă.

Cetitorule: «rămâi întru osteneala ta, căci în mâinile Domnului și a muncii — este sporul omului» (Sirah 8, 5).

Mulțămită publică. În numele membrilor casei culturale «Rădu Negru» din Breaza (Făgăraș) aduc și pe calea aceasta mulțumiri noastre «Băncii Comerciale» din Făgăraș și directorului ei Dr. Hariton Pralea pentru darul, de 100 de Lei cu care ne-au ajutat năzuințele noastre cele bune.

Ilie Păștina,
preot-președinte.

Toți acei, cari au o creanță (adecă ceva pretenziuni) cătră statul maghiar, sunt invitați să și le anunțe spre valorizare pe cale diplomatică, la Directoratul General al Ministerului de Interne în Cluj, apelând la decretul circular Nr. 4629/1921. Anunțarea va conținea următoarele date: specia creanței, suma, timpul la care se referă, precum și data și Nrul de afaceri al ministerului maghiar, în fine și motivele, de ce nu s'a efectuat plățirea de cătră statul maghiar. Dacă creanța a fost deja anunțată odată, se va indica când și la care autoritate. Anunțării se vor alătura documentele în copie legalizată.

Consiliul orășenesc.

Poșta Redacției.

I. B. Merge răspuns separat.
R. P. Nu e publicabil.
T. T. în S. Mai trimite, scurt și lămurit.
I. C. De ce nu mai dai nici un semn de ajutor? Maior.
A. P. Mai trimite pentru gospodărie câte ceva.
Cantor în S. Se va peria și publica.

A eșit și se află de vânzare la Librăria arhidiecezană din Sibiu cartea:

Spre Canaan...

ou predici și învățături pentru vremurile noastre
scrise de
Preotul IOSIF TRIFA.

== Prețul 6 Lei. ==